

“ปีปี้คือหนึ่งในตัวละคร
ที่มีคนรักมากที่สุดในโลก
ทุกการผจญภัยของเธอน่าอัศจรรย์ใจเสมอ”

– เว็บไซต์ Reading Groups for Everyone

“การกลับมาอีกครั้งของปีปี้
ที่คู่ควรแก่การเฉลิมฉลอง”

– หนังสือพิมพ์ *The New York Times*

“การผจญภัยที่ดูไม่สมเหตุสมผลของปีปี้
คือเสน่ห์หลักของเรื่องนี้
เรื่องราวของเธอเต็มไปด้วยความสนุกสนาน
และไม่สามารถบอกได้เลยว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป”

– นิตยสาร *The Horn Book*

“ปีปี้คือแบบอย่างอันทรงพลัง
สำหรับเด็กผู้หญิงทั้งหลาย
ความมีไหวพริบของเธอ
จะเป็นแรงบันดาลใจให้กับทุกคน”

– เว็บไซต์ Book Trust

แพรวเยาวชน

Pippi Långstrump i Söderhavet

ป๊ปปี้ผจญทะเลใต้

แอสตริด ลินด์เกรน
เขียน

ดร.บุญส่ง ชเลธร
แปล

อิงกริด วาง นีมาน
วาดภาพประกอบ

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

“กัปตันเอียฟราอิมอ่านข้อความนั้นให้ป๊ปปี้ ทอมมี่
และอันนิก้าฟังด้วยน้ำเสียงลั่นเครือ พร้อมกับลั่งน้ำมูกเลียงดังลั่น”

- แอสตริด ลินด์เกรน

คำนำสำนักพิมพ์

ป๊อปี้ผจญทะเลใต้ คือวรรณกรรมเล่มที่สามในชุด “ป๊อปี้ ถูงเท้ายาว” และเป็นเล่มสุดท้ายของหนังสือชุดนี้ซึ่งยังไม่เคยมีการตีพิมพ์เป็นภาษาไทยมาก่อน

เรื่องราวดำเนินมาถึงบทสรุปแล้ว ป๊อปี้กับเพื่อนๆ ได้ออกเดินทางไปยังเกาะคุร์เรคุร์เรดูทที่อยู่ไกลออกไปถึงหลายสิ่งหลายอย่างจะไม่เหมือนกับตอนอยู่ที่วิลล่าวิลเลคูลล่า เธอก็ยังคงสนุกสนานได้ในทุกๆ วัน

แล้วคุณจะรู้ว่าชีวิตในวัยเด็กนั้นดีที่สุดในที่สุดแล้ว

แพรวเยาวชน

คำนำผู้แปล

“แอสตริด ลินด์เกรน”

คุณยายของ “ปีปปี ฌงเท้ายาว”

“ปีปปี ฌงเท้ายาว” เป็นชื่อของเด็กหญิงตัวเล็กๆ ผอมบางคนหนึ่ง ผมสีแดง ถักเปียยาวแก้มชี้ไปด้านข้าง หน้าตลกกระ แววดาสดใส กับท่าทางที่กระตือรือร้น อยู่ตลอดเวลา

เธอเป็นตัวเอกในหนังสือนิทานสำหรับเด็กของ สวีเดน ที่อาจกล่าวได้ว่า ผู้ที่อยู่อาศัยในสวีเดน แม้กระทั่งชาวต่างชาติที่อ่านภาษาสวีเดนไม่ออก ก็ยากที่จะหลบพ้นชื่อและภาพของปีปปี เพราะเธอไม่เพียงแต่เป็นหนังสือเด็กที่ขายดีและมีชื่อเสียงที่สุดของสวีเดนเท่านั้น ภาพและชื่อของเธอยังถูกนำไปเป็นตราโฆษณา ใบประกาศ ติดอยู่ในสินค้าสารพัดชนิด ผ้าห่ม ปลอกหมอน ผ้าเช็ดตัว กระดาษห่อของขวัญ กล่องดินสอ กระเป๋าสะพาย รวมถึงออกมาในรูปแบบของสมุดระบายสี การ์ตูนภาพ ถูกสร้างเป็นภาพยนตร์หลายครั้งทั้งจอใหญ่และเป็นละครชุดในจอทีวี ละครเวที

ทั่วประเทศก็เล่นเรื่องปีปี่ ทั้งยังมีชุดแฟนซี เกมคอมพิวเตอร์ และมีกระทงแสดงมปีติดจดหมาย

ตอนที่หนังสือออกใหม่ ๆ เด็กผู้หญิงสวีเดนจำนวนมากพากันไ้ฉมทรงเดียวกับปีปี่ และแต่งตัวแบบปีปี่ ซ้ำยังนำไปตั้งชื่อให้สุนัข แมว นก หนู และสัตว์เลี้ยงนานาชนิดอีกด้วย

**ในประเทศสวีเดนจึงไม่มีใครไม่รู้จักปีปี่
ถุงเท้ายาว**

“แอสตริด ลินด์เกรน” ผู้เขียน เกิดเมื่อปี ค.ศ. 1907 (พ.ศ. 2450) ที่ฟาร์มเล็กๆ แห่งหนึ่งในชนบททางตอนเหนือของสวีเดน เธอเติบโตขึ้นที่นั่นพร้อมกับพี่ชายหนึ่งคนและน้องสาวอีกสองคน แอสตริดเล่าถึงชีวิตในวัยเด็กไว้ว่า “ฉันคิดไม่ออกว่าจะมีเด็กคนไหนสนุกมากไปกว่าพวกเราอีกแล้ว”

การเล่นสนุก ๆ และซุกซนซึ่งเธอสรรหามาในวัยเด็กนี้เอง ที่ถูกนำมาถ่ายทอดในหลายๆ เรื่องที่เธอแต่งขึ้น

สำหรับการเกิดของ “ปีปี่ ถุงเท้ายาว” นั้น เป็นเพราะวันหนึ่งลูกสาวของเธอป่วย ระหว่างที่ต้องดูแลอยู่นั้น ลูกสาวก็นึกชื่อประหลาด “ปีปี่ ถุงเท้ายาว” ขึ้นมา แล้วขอให้เธอแต่งเรื่องให้ฟัง

ในปี ค.ศ. 1944 (พ.ศ. 2487) แอสตริดเป็นฝ่ายที่ต้องนอนชมอยู่บนเตียงบ้าง เมื่อเดินลึนลัมบนหิมะจนขาหัก ไปไหนไม่ได้ เธอจึงเอาบันทึกรื่องของปีปี้ที่เตรียมไว้เป็นของขวัญวันเกิดครบ 10 ขวบให้ลูกสาวออกมา และเพื่อฆ่าเวลาอันแสนน่าเบื่อหน่าย เธอก็นำมาেলাและเรียบเรียงใหม่ ส่งให้สำนักพิมพ์แห่งหนึ่ง แต่ได้รับการปฏิเสธกลับมา เธอจึงลองส่งเข้าประกวดเรื่องสำหรับเด็กผู้หญิงของอีกสำนักพิมพ์หนึ่งดู ปรากฏว่าได้รับรางวัลที่ 1

ตั้งแต่นั้นมาชื่อของเธอและปีปี้ ถูกทำลาย ก็เป็นที่รู้จักกันทั่วในหมู่เด็ก ๆ ชาวสวีเดน

แอสตริด ลินด์เกรน ยังมีผลงานนิทานสำหรับเด็กเล่มอื่นๆ ออกมาอีกอย่างสม่ำเสมอ และทุกเรื่องล้วนได้รับการตอบรับอย่างดี จนเธอเป็น “คุณยายนักเล่านิทาน” ที่มีชื่อเสียงที่สุดในสวีเดน

ปีปี้ ถูกทำลาย เล่มแรกปรากฏขึ้นในบรรณพิภพเมื่อปี ค.ศ. 1945 (พ.ศ. 2488) และได้กลายเป็นประเด็นโต้เถียงกันอย่างเผ็ดร้อนและกว้างขวางในสังคม

ขณะที่เด็กจำนวนไม่น้อย โดยเฉพาะเด็กผู้หญิงชื่นชมยินดีและอยากเป็นอย่างปีปี้ในยุคสมัยที่สังคม

ดูเหมือนจะให้ “ค่า” เด็กผู้ชายมากกว่า ก็มีคนอื่น
จำนวนไม่น้อยที่วิพากษ์วิจารณ์หนังสือเล่มนี้อย่าง
รุนแรง ด้วยเห็นว่าป๊อปี้เป็นเด็กหญิงที่ไร้มารยาท
ไม่ได้รับการศึกษาอบรม ไม่ไปโรงเรียน ทะลึ่งตึงตัง
ไม่มีระเบียบ ย่อมถือเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีสำหรับเด็ก
ในสังคมที่ไม่สมควรให้เด็กคนไหนเอาเป็นเยี่ยงอย่าง
การพูดถึงป๊อปี้ในลักษณะนี้ปรากฏอยู่นานหลายปี

การเป็น “กบฏ” ของป๊อปี้ต่อแบบแผนในวิถีชีวิต
ของสังคมเป็นสิ่งที่คนส่วนหนึ่งรับไม่ได้ เด็กหญิง
ตัวเล็กๆ ที่อยู่คนเดียว ไม่มีทั้งพ่อ แม่ หรือผู้ใหญ่
สักคนคอยดูแล แต่ตัวป๊อปี้เองกลับเห็นว่านี่เป็นสิ่งที่ดี
ที่สุด เด็กไม่จำเป็นต้องเข้านอนตามคำเคี่ยวเข็ญของ
ผู้ใหญ่ในเวลาที่ยังไม่อยากนอน ครั้นพอตอนเช้าที่
ไม่อยากตื่น ก็กลับถูกปลุกให้ลุกขึ้นมาทั้งที่อยากนอน
เพื่อไปโรงเรียน ซึ่งเธอไม่เห็นความจำเป็นหรือเห็น
ประโยชน์อย่างใดจากการเรียนหนังสือในโรงเรียนเลย
เมื่อตั้งความฝันไว้แล้วว่าโตขึ้นจะเป็น “โจรสลัด” ให้ชื่อ
ลือลั่นไปทั้งเจ็ดท้องน้ำ

วันที่เธอพบกับทอมมี่และอันนิก้า สองพี่น้อง
ผู้เร่ร่อน อยู่ในกรอบของการเลี้ยงดูและการเอาใจใส่
อย่างดีของพ่อและแม่ เด็กทั้งสองย่อมอดแปลกใจ

ในความเป็นตัวของตัวเองของบีบีไม่ได้ แม้การนอนบีบีก็หันหัวไปทางเท้าและหันเท้าไปทางหัว โดยใช้หมอนหนุนเท้าแทนที่จะหนุนหัวเหมือนคนทั่วไป แนนละเมื่อเด็กๆ ตั้งคำถามต่อการเดินถอยหลังของบีบี ก็เจอกับคำตอบที่ว่า “นี่ไม่ใช่ประเทศเสรีหรือไง คนจะเดินอย่างที่ยอยากเดินไม่ได้หรอก”

บีบีไม่ไปโรงเรียน และปราบตำรวจที่คิดจะมาจับตัวไปบ้านเลี้ยงเด็กกำพร้า เพราะสังคมของผู้ใหญ่เห็นว่าเด็กจะอยู่ตัวคนเดียวไม่ได้ ซึ่งตำรวจก็ทำอะไรเธอไม่ได้ ด้วยความมหัศจรรย์อย่างหนึ่งของบีบี คือเธอเป็นเด็กหญิงแข็งแรงที่สุดในโลก เธอมีลิงที่เลี้ยงไว้ในบ้านเป็นเพื่อนตัวหนึ่ง และม้าอีกตัวบนระเบียงบ้าน เธอจึงต้องแบกม้าขึ้นลงระหว่างพื้นสนามรอบตัวบ้านกับตัวระเบียงเป็นว่าเล่น เวลาเจอกับขโมย เธอสามารถเอาชนะได้โดยง่าย แต่เมื่อกำราบสำเร็จ เธอกลับเลี้ยงอาหารพวกเขา แถมให้เหรียญทองคำติดตัวไปด้วย

ดังนั้น ถึงบีบีจะเป็นเด็กไม่มีมารยาท พุดแทรก พุดปด และเล่าเรื่องเท็จมากมาย แต่เธอเป็นเด็กมีน้ำใจ ไม่เคยรังแกใคร และพร้อมช่วยเหลือคนอ่อนแอที่โดนรังแกเสมอ แม้กระทั่งเด็กๆ ที่เรียนหนังสือไม่เก่ง แพ้

การตอบคำถามในโรงเรียน ปีปี้ก็ไม่เคยหยาบเหี้ยม มีแต่จะให้งำลึงใจ ให้ง่วงวล

หนังสือเกี่ยวกับปีปี้เล่มที่ 2 คือ ปีปี้ป้ออกทะเล ปรากฏออกมาในปีต่อมา คือ ค.ศ. 1946 (พ.ศ. 2489) และเล่มที่ 3 ซึ่งเป็นเล่มสุดท้ายในชุดที่สมบูรณ์นี้ คือ ปีปี้ผจญทะเลได้ ในปี ค.ศ. 1948 (พ.ศ. 2491) ก็ทำให้กระแสการต่อต้านและวิพากษ์วิจารณ์ปีปี้ลดลง เมื่อหนังสือสะท้อนบทบาทที่เป็น “ความงาม” อันซ่อนอยู่ในพฤติกรรมระหว่างบรรทัด รวมถึงความมีน้ำใจ ความเอื้ออาทรที่มีต่อคนรอบข้างของปีปี้ซึ่งเป็นที่ประจักษ์ชัด

จนถึงวันนี้ก็เกือบ 80 ปีแล้ว ที่หนังสือชุด “ปีปี้ ลูกเต๋ายาว” ได้รับการตีพิมพ์ซ้ำแล้วซ้ำเล่าตั้งแต่เริ่มต้น จนถึงปัจจุบัน และได้รับการแปลเป็นภาษาต่างๆ กว่า 80 ภาษาทั่วโลก รวมทั้งภาษาไทยที่อยู่ในมือท่านผู้อ่านตอนนี้

นี่นับเป็นเรื่องของนักเขียนสวีเดนที่มีการแปลเป็นภาษาต่างๆ มาก และติดอันดับ 1 ใน 12 เรื่องที่มีการแปลมากภาษาที่สุดในโลกด้วย เฉพาะในสหรัฐอเมริกา หนังสือเล่มนี้ขายได้ถึง 5 ล้านเล่มในสมัยนั้นด้วยเวลาอันรวดเร็ว

แอสตริด ลินด์เกรน ได้รับรางวัลมากมายทั้งจากประเทศสวีเดนและต่างประเทศ

ในสวีเดนมีการทำแอสตมปีชุด 10 ดวง เป็นรูปตัวละครเอกในหนังสือหลายเล่มของเธอ และมีการตั้งรางวัล Astrid Lindgren Translation Prize สำหรับวรรณกรรมเด็ก ที่แปลจากภาษาต่างประเทศเป็นภาษาสวีเดนด้วย

แม้ป๊อปี้ ฤๅงเท้ายาว จะเป็นวรรณกรรมสำหรับเด็กที่มีได้มือกินหาร เหาะเหินเดินอากาศ เสกเวทมนตร์คาถา หายตัว อัสวินหนุ่มรูปหล่อบนหลังม้าขาว เจ้าหญิงในหอคอยที่ถูกเฝ้าด้วยมังกรร้ายพันไฟเผาป่าได้ทั้งป่า แต่เด็ก ๆ สวีเดนก็ยังคงรักป๊อปี้ เพราะลึกลับ ๆ แล้ว การกระทำและความคิดของป๊อปี้คือสิ่งที่เด็ก ๆ ทุกคนวาดหวังอยากจะได้ทำ แต่ถูกผู้ใหญ่และกฎเกณฑ์ต่างๆ ห้ามไว้

ป๊อปี้ ฤๅงเท้ายาว จึงเป็นเด็กหญิงที่เป็นเสมือนตัวแทนความฝันของเด็กๆ ทั้งหลายนั่นเอง

ดร.บุญส่ง ชเลธร

สารบัญ

1	ปีปปียังอยู่ที่วิลล่า วิลเลกุลล่า	1
2	ปีปปีให้กำลังใจคุณปาลอรา	16
3	ปีปปีเจอ “สปุค”	26
4	ปีปปีเล่นเกมปริศนา	38
5	ปีปปีได้รับจดหมาย	51
6	ปีปปีออกทะเล	60
7	ปีปปีขึ้นเกาะ	70
8	ปีปปีสอนบทเรียนให้จลาม	80
9	ปีปปีสอนจิมกับบูค	91
10	ปีปปีเชื่อจิมกับบูค	106
11	ปีปปีบอกลาเกาะคูร์เรคูร์เรดูก	111
12	ปีปปีไม่อยากโตเป็นผู้ใหญ่	119

1

بيب پیجیوگی ویلآ ویلعهولآ

Lเมืองเล็กๆ คุณเป็นระเบียบและน่าอยู่ด้วยถนนที่ปูด้วยหินขัดมันเป็นก้อนๆ และบ้านหลังน้อยซึ่งรายล้อมด้วยพุ่มดอกไม้โดยรอบ ใครก็ตามที่ผ่านเข้ามาย่อมรู้สึกว่าเป็นเมืองอันแสนสงบและอบอุ่น น่าอยู่อาศัยยิ่งนัก แต่ไม่ค่อยมีสถานที่ที่จะทำให้เที่ยวชมมากเท่าไร นอกจากพิพิธภัณฑ์พื้นบ้านและสุสานโบราณ คนในหมู่บ้านจัดทำป้ายบอกทางไว้เด่นชัดสำหรับผู้ที่ต้องการไปเยือน ป้ายหนึ่งคือ **ทางไปพิพิธภัณฑ์พื้นบ้าน** ที่เขียนด้วยตัวหนังสือขนาดใหญ่ พร้อมลูกศรชี้บอกทางข้างใต้ ส่วนอีกป้ายเขียนว่า **ทางไปสุสานโบราณ**

แต่ยังมีอีกป้าย ที่เขียนเด่นชัดว่า

ป้ายนี้เพิ่งถูกติดตั้ง เพราะช่วงที่ผ่านมามักมีผู้คนจำนวนมากถามถึงทางไปวิลล่า วิลเลคูลล่า...ใช่แล้ว อันที่จริงมีคนถามทางบ่อยกว่าทางไปพิพิธภัณฑ์พื้นบ้าน กับสุสานโบราณเสียอีก

วันอันสดใสวันหนึ่งของฤดูร้อนนั้น ปรากฏชายคนหนึ่งขับรถเข้ามาที่หมู่บ้าน เขาต้องเป็นคนจากเมืองที่ใหญ่มาก ๆ แน่ ดูได้จากการแต่งตัวและท่าทางที่ต่างไปจากคนทั้งหลายในเมืองที่เล็กแสนเล็กแห่งนี้เป็นอย่างนั้นจริง ๆ ชายภูมิฐานมาพร้อมกับรถหรูดูสง่า และรองเท้าขัดมันวาว นิ้วสวมแหวนทองคำวงใหญ่ ดังนั้นคงไม่ใช่เรื่องแปลกถ้าเจ้าตัวจะเชื่อเองด้วยว่าเขาดูดีมีสง่าราวชนชั้นสูง

เขากดแตรเสียงลั่นขณะขับผ่านเข้ามาตามถนน

สายเล็กในเมือง เพื่อให้ผู้คนรู้ว่าเขากำลังมาแล้ว

เมื่อเห็นป้ายบอกทาง รอยเหยียดยิ้มก็ปรากฏ
ตรงมุมปาก

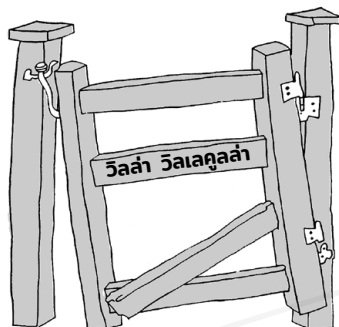
“ทางไปพิพิธภัณฑสถานบ้านฉันหรือ...หึ...” เขา
พิมพ์กับตัวเอง “คงไม่ค่อยสนุก สำหรับฉัน...ทางไป
สุสานโบราณ...” เขาอ่านป้ายบอกทางอันต่อไป “ซักจะ
ดีขึ้นเรื่อย ๆ แล้วสิ”

แต่เมื่อมองเห็นป้ายบอกทางอันที่สาม “อะไรกันเนี่ย
พิลึกมาก...ทางไปวิลล่า วิลเลคูลล่า...ชื่อพิลึก!”

เขานึกอยู่ดีใจ บ้านหลังหนึ่งจะน่าสนใจเท่ากับ
พิพิธภัณฑสถานบ้านและสุสานโบราณได้อย่างไร ป้ายนี้
คงตั้งขึ้นด้วยเหตุผลอื่น เขาคิด และก็หาเหตุผลสรุป
กับตัวเองว่าคงเป็นบ้านที่ประกาศขาย ป้ายบอกทางนี้
มีขึ้นเพื่อบอกทางให้คนที่สนใจอยากซื้อ ชายหนุ่ม
คิดมาลึกลับแล้วว่าอยากจะทำบ้านสักหลังในชนบท
เล็กๆ ที่ไม่วุ่นวายเหมือนในเมืองใหญ่ แน่่อนว่าเขา
คงไม่ได้มาอยู่ประจำ นอกจากแวะเวียนมาบ้างใน
บางครั้งเพื่อพักผ่อน ซึ่งผู้คนในเมืองเล็กๆ คงไม่ค่อย
มาสนใจคอนโดมิเนียนอย่างเขานัก คิดแล้วก็ตัดสินใจ
จะเดินทางไปดูวิลล่า วิลเลคูลล่าทันที

เขาเพียงแค่เดินทางตามที่ลูกศรชี้ไปจนสุดชายเขต

เมือง แล้วก็ได้เห็นสิ่งที่ตั้งใจมาดู รั้วประตูที่เหมือนจะพังพาลงมา มีตัวอักษรเขียนด้วยหมึกสีแดงว่า

ด้านในรั้วบ้านคือสวนรกเรื้อซึ่งมีต้นไม้ใหญ่ที่ถูกปกคลุมด้วยมอสส์ หญ้าขึ้นรกเต็มสนาม กับไม้ดอกนานาพันธุ์ที่ขึ้นตามใจชอบ ลึกเข้าไปข้างในสุดมีบ้านหลังหนึ่ง ว้าว ว้าว ว้าว อะไรกันนี่! มันดูเหมือนพร้อมที่จะทรุดตัวลงมาเมื่อไรก็ได้ ชายภูมิฐานจ้องบ้านหลังนั้น แล้วจู่ๆ ก็ส่งเสียงดังเฮือก มีผ้าตัวหนึ่งยื่นอยู่บนระเบียงบ้าน นั่นเป็นสิ่งที่เขาไม่คุ้นชินจนถึงกับต้องอุทานออกมา

ตรงชั้นบันไดของระเบียงบ้านมีเด็กสามคนนั่งอยู่ท่ามกลางแสงแดดเจิดจ้า เด็กหญิงนั่งกลางมีกระเต็ม

ใบหน้า เส้นผมสีแดงถักเปียชี้ตั้งออกไปด้านข้าง บนไหล่มีลึงนั่งอยู่ด้วย ส่วนข้างตัวเธอ ด้านหนึ่งเป็นเด็กหญิงน่ารักมากที่มีผมหยิกสลวยสีทองและสวมเสื้อผ้าลายตารางสีฟ้า อีกด้านหนึ่งเป็นเด็กชายที่หัวผมอย่างเรียบร้อย

ชายภูมิฐานครุ่นคิดว่าเขาอาจมาผิดที่ คงไม่มีใครคิดขายบ้านเก่าๆที่กำลังจะพังหрок

“นี่ เด็กๆ” เขาตะโกน “บ้านโทรมๆใกล้พังหลังนี้คือวิลล่า วิลเลคูล่าจริงๆหรือ”

เด็กหญิงคนกลาง คนที่มีเส้นผมสีแดง ยืนขึ้นและเดินตรงมาที่เร็ว โดยมีเด็กอีกสองคนตามหลังมาห่างๆ

“ไม่มีปากพูดเหรห” ชายภูมิฐานพูดอีก ก่อนที่เด็กหญิงผมแดงจะทันเดินมาถึง “บ้านที่โทรมขนาดนี้คือวิลล่า วิลเลคูล่าจริงๆหรือ”

“ขอฉันคิดก่อนนะ” เด็กหญิงผมแดงพูดขณะทำหน้าผากย่น “พิพิธภัณฑ์พื้นบ้าน---ไม่ใช่! สุสานเหรห---ก็ไม่ใช่อีกแหละ! อ้อ ฉันรู้แล้ว” เด็กหญิงร้องลั่น “ที่นี่คือวิลล่า วิลเลคูล่า”

“ตอบอย่างคนทั่วไปพูดสิ” ชายภูมิฐานก้าวลงจากรถ เขาตัดสินใจแล้วว่ายังไงก็จะสังเกตดูที่แห่งนี้ใกล้ๆ

“เราคงรื้อทิ้งแล้วสร้างขึ้นใหม่ได้” เขาพิมพ์

“ใช่ๆ เอาเลย” เด็กหญิงผมแดงตะโกนพร้อมกับ
ดึงแผ่นไม้กระดานสองสามแผ่นออกจากมุมบ้านอย่าง
รวดเร็ว

ชายภูมิฐานไม่ได้ฟังเธอเลย เขาไม่สนใจเด็ก ๆ
แม้แต่น้อย ยิ่งตอนนี้มีเรื่องอื่นให้คิดด้วย สวนดอกไม้
ในสภาพรกร้างดูอบอุ่นและเชิญชวนอยู่ไม่น้อยใน
ท่ามกลางแสงแดด ถ้าสร้างบ้านขึ้นใหม่และตัดหญ้า
ให้เรียบร้อย พรวันดินตรงทางเดิน แล้วปลูกไม้ดอก
คนอย่างเราก็คงอยู่ได้ เขาจึงตกลงใจที่จะซื้อวิลล่า
วิลเลคูล่า

เขามองไปรอบๆ เพื่อดูว่าจะปรับปรุงอะไรได้อีก
ต้นโอ๊กแก่ๆ ต้นนี้ต้องตัดทิ้ง เขามองอย่างไม่สบายใจ
ไปยังกิ่งก้านที่แผ่กว้างออกไปคลุมเหนือหลังคาบ้าน

“ฉันต้องตัดต้นนี้ทิ้ง” เขาพูดอย่างแน่วแน่

เด็กหญิงน่ารักในชุดลายตารางสีฟ้าร้องอุทาน

“ปีปปี ได้ยินไหม” เธอว่าด้วยน้ำเสียงตกใจ

แต่เด็กหญิงผมแดงกลับเอาแต่กระโดดเล่นอย่าง
ไร้กังวลอยู่บนทางเดินในสวน

“อย่างว่า...ต้นโอ๊กเก่าเน่าๆ ต้นนี้ต้องตัดทิ้ง” ชาย
ภูมิฐานบอกกับตัวเองอีกหน

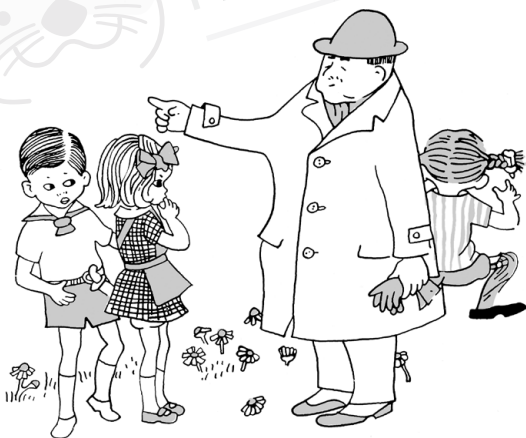
เด็กหญิงตัวน้อยในชุดลายตารางสีฟ้ายื่นมือไป
ยังเขาอย่างวิงวอน

“โอ้...ไม่นะ...อย่าตัดเลยคะ” เธอกล่าว “ต้นนี้...
เราปีนเล่นได้ แล้วในลำต้นก็มีโพรงที่มุดลงไปเล่นได้”

“เลอะเทอะมาก” ชายภูมิฐานพูด “เธอคงเข้าใจ
นะว่าฉันไม่ปีนต้นไม้เล่น”

เด็กผู้ชายที่ดูเรียบร้อยก้าวออกมาข้างหน้าด้วย
ท่าทางหนักใจ

“ใช่ครับ แต่...มันมีขวิดน้ำอัดลมงอกออกมาจาก
ต้นได้ด้วย” เขาพูดอย่างวิงวอน “ช็อกโกแลตก็มีทุกวัน
พวหัสฯ”

“ฟังนะ...เด็ก ๆ...ฉันว่าพวกเธอนั่งตากแดดนานไปหน่อยแล้วละ” ชายภูมิฐานกล่าว “มันเลยวนอยู่ในหัวพวกเธอ แต่ก็ไม่เกี่ยวอะไรกับฉัน ฉันว่าจะซื้อบ้านหลังนี้ พวกเธอบอกได้ไหมว่าจะเจอเจ้าของบ้านได้ที่ไหน”

เด็กหญิงในชุดลายตารางสีฟ้าเริ่มร้องไห้ ส่วนเด็กผู้ชายวิ่งไปหาเด็กหญิงผมแดงที่ยังคงกระโดดเล่นทำอึกา

“ป๊ปปี้” เด็กชายว่า “ไม่ได้ยินเธอ ทำไมเธอไม่ทำอะไรเลยล่ะ”

“ฉันไม่ทำอะไรเธอ” เด็กหญิงผมแดงทวนคำ “ก็กำลังกระโดดอึกาสุดชีวิตอยู่นี่ไง แล้วเธอมาบอกว่าฉันไม่ทำอะไรเลย ลองโดดดูบ้างสิ จะได้รู้ว่ามันสนุกยังไง”

เธอยืนขึ้นแล้วเดินไปหาชายภูมิฐาน

“ฉันซื้อป๊ปปี้ ถูงเท้ายาว” เธอว่า “และนี่ทอมมีกับอันนิก้า” ชี้ไปที่เพื่อนทั้งสอง “มีอะไรให้เราช่วยได้บ้าง จะรื้อบ้านหรือโค่นต้นไม้หรือมีอะไรอื่นอีกไหมที่ต้องปรับปรุง บอกมาคำเดียวเท่านั้น!”

“ฉันไม่สนใจว่าเธอซื้ออะไร” ชายภูมิฐานตอบ “อย่างเดียวกับที่ฉันอยากรู้คือจะเจอเจ้าของบ้านได้ที่ไหน

ฉันตั้งใจจะซื้อบ้านหลังนี้”

เด็กหญิงผมแดงที่ชื่อป๊ปปี้ ถูงเท้ายาว หันกลับไปกระโดดเล่นต่อ

“เจ้าของบ้านกำลังยุ่งอยู่นะ” เธอกระโดดอย่างเอาจริงเอาจังขณะพูดไปด้วย “กำลังยุ่งจริงๆ” เธอว่าพร้อมกับกระโดดไปรอบตัวชายภูมิฐาน “นั่งรอสักนิดเดี๋ยวเธอก็มาแน่ๆ”

“เธอเธอ” ชายภูมิฐานพูดอย่างผ่อนคลาย “ผู้หญิงเป็นคนดูแลบ้านแย่ๆ หลังนี้หรรษาเธอ ดีมากเลยพวกผู้หญิงไม่ค่อยรู้เรื่องธุรกิจ ฉันจะได้เอาทั้งหมดนี้ในราคาถูกๆ”

“หวังว่าจ้ะ” ป๊ปปี้ ถูงเท้ายาว พูดดูเหมือนว่าไม่มีที่ไหนจะนั่งได้ ชายภูมิฐานจึงค่อยๆ หย่อนตัวลงนั่งอย่างระมัดระวังตรงบันไดระเบียงบ้าน ลิงตัวน้อยกระโดดไปมาอย่างตื่นๆ บนราวระเบียงสวนทอมมีกับอันนิก้า เด็กน่ารักทั้งสองคนนั้นยืนห่างออกไปขณะมองดูเขาอย่างหวาดหวั่น

“พวกเธออยู่ที่นี้หรือ” ชายภูมิฐานถาม

“เปล่า” ทอมมีตอบ “อยู่บ้านข้างๆ”

“แต่เรามาเล่นที่นี่ทุกวัน” อันนิก้าตอบอย่างอายๆ

“ที่ๆ พวกเราไปคงต้องเลิกหมดนะ” ชายภูมิฐาน

กล่าว “ฉันไม่ต้องการให้มีเด็ก ๆ มาวิ่งไล่กันอยู่รอบ ๆ สวน
ฉันว่าสิ่งที่แย่ที่สุดก็เด็ก ๆ นี่แหละ”

“ฉันเห็นด้วย” ป๊อปี้พักจากการกระโดดหันมาตอบ
“เด็กทุกคนควรถูกยั้งทั้งหมด”

“พูดอย่างนี้ได้ยังไง” ทอมมีรู้สึกไม่ดี

“ใช่ ฉันว่าเด็กทุกคนควรถูกเอาไปยั้งทั้ง” ป๊อปี้
ยืนยัน “แต่คงทำนั้นไม่ได้ เพราะจะไม่มีใครโตมาเป็นอา
เป็นลุงเล็ก ๆ น่ารัก เราคงไม่มีพวกเขาไม่ได้หรอก”

ชายภูมิฐานมองผมสีแดงของป๊อปี้ และนี่ก็จะพูด
เรื่องตลกระหว่างรอสักหน่อย

“เธอรู้ไหม อะไรเอ่ยที่เหมือนกันระหว่างเธอกับ
ไม้ขีดไฟจุดใหม่”

“ไม่รู้” ป๊อปี้ตอบ “ฉันก็สงสัยเรื่องนี้มานานแล้ว”

ชายภูมิฐานดึงเปียแดงของป๊อปี้

“ดูสิ ทั้งสองอย่างไหมไฟตรงปลายเหมือนกันเลย
ฮ่า ฮ่า ฮ่า!”

“มีเรื่องที่ต้องฟังอีกเยอะก่อนที่จะหลุดออก” ป๊อปี้
ตอบ “ฉันไม่เคยนึกอย่างนี้มาก่อนเลย!”

ชายภูมิฐานมองป๊อปี้แล้วพูดว่า

“ฟังนะ ฉันคิดว่าฉันไม่เคยเห็นเด็กที่หน้าตา
น่าเกลียดเท่าเธอมาก่อนเลยจริง ๆ”

“จั้นเหวอ” ปี้ปี้รับ “ฉันก็ไม่คิดว่าเธอหล่อเหลาถึงขนาดที่คนต้องกระโดดใส่เมื่อได้เห็นเหมือนกัน!”

ชายภูมิฐานมองปี้ปี้อย่างพิจารณา แต่ไม่พูดอะไร ส่วนปี้ปี้ก็เงยไปพักหนึ่งขณะเอียงคอมอง

“รู้ไหม” เธอพูดขึ้นในที่สุด “อะไรที่เหมือนกันระหว่างเธอกับฉัน”

“ระหว่างเธอกับฉัน” ชายภูมิฐานเอ่ย “ฉันหวังว่าเราสองคนคงจะไม่มีอะไรที่เหมือนกันเลยนะ”

“มีสิ” ปี้ปี้บอก “เราสองคนปากมากเหมือนกัน”

มีเสียงหัวเราะเบาๆ ดังมาจากทอมมี่และอันนิกา ขณะที่ชายภูมิฐานหน้าแดงก่ำ

“จั้นรี้ เจ้าเด็กไม่มีมารยาท” เขาตะโกน “ฉันคงต้องจับเธอเชกหัวสักทีแล้ว”

เขายื่นมือหนาไปทางปี้ปี้ แต่เธอกลับกระโดดหลบไปทางด้านข้างอย่างว่องไว วินาทีต่อมาก็เผลอขึ้นไปอยู่บนต้นไม้โพรงลึกแล้ว ชายภูมิฐานได้แต่อ้าปากค้างด้วยความงุนงง

“จะเริ่มเชกหัวเมื่อไหร่ดีล่ะ” ปี้ปี้ถามขณะนั่งบนกิ่งไม้อย่างสบายใจ

“ฉันคอยได้” เขาตอบกลับ

“ดีมากเลย” ปี้ปี้ว่า “เพราะฉันว่าจะนั่งอยู่บนนี้

ไปจนถึงกลางเดือนพฤศจิกายน”

ทอมมีกับอันนิก้าหัวเราะพร้อมกับปรบมือ ซึ่งนั่นอาจเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ เพราะตอนนี้ชายภูมิจานมีท่าทีโกรธจัด และเมื่อจับตัวปีปีไม่ได้ เขาเลยคว้าต้นคอของอันนิก้าแทน พร้อมกับคำรามว่า

“ฉันจัดการเธอแทนก็ได้ ดูเหมือนว่าอยากจะโดนตีอยู่เหมือนกันนี่”

อันนิก้าเป็นเด็กที่ไม่เคยโดนตีเลยในชีวิต เธอร้องขึ้นมาด้วยความหวาดกลัว ทันใดนั้นก็เสียงตุบตอนปีปีโดดลงมาจากต้นไม้ แล้วกระโดดอีกเพียงครั้งเดียวเธอก็มาเ็นอยู่หน้าชายภูมิจานแล้ว

“ไม่นะ” เธอว่า “แทนที่เราจะมาสู้กัน ฉันจัดการเธอก่อนดีกว่า”

แล้วเธอก็ทำอย่างนั้นจริงๆ เธอจับที่รอบเอวอ้วนๆ ของเขาแล้วโยนขึ้นไปบนอากาศสองสามครั้ง จากนั้นก็ชูแขนแบกร่างเขาไปที่รถ โยนลงไปตรงเบาะด้านหลัง

“ฉันว่าเราคงต้องรื้อบ้านกันวันอื่นแล้วแหละ” เธอว่า “เข้าใจด้วยนะว่าฉันรื้อบ้านแค่อาทิตย์ละวัน แต่ไม่เคยทำในวันศุกร์ เพราะต้องคิดถึงวันทำความสะอาดด้วย นั่นคือสาเหตุที่ฉันมักจะดูฝุ่นในวันศุกร์ แล้วค่อยรื้อทิ้งในวันเสาร์ ทุกอย่างต้องเป็นไปตามตาราง”

ชายภูมิฐานค่อยๆ คลานไปที่พวงมาลัยแล้วรีบร้อน
ขับรถออกไปจากตรงนั้นอย่างรวดเร็ว เขาทิ้งโกรธ
กลัว และหงุดหงิดที่ไม่มีโอกาสได้พูดกับเจ้าของวิลล่า
วิลเลคูลล่า เขาอยากซื้อบ้านหลังนั้นจริงๆ พอซื้อแล้ว
จะได้เลี้ยงดูพวกเขาให้ออกไปให้หมด

ไม่นานเขาก็เจอเข้ากับตำรวจในเมือง เขาหยุดรถ
และพูดว่า

“ช่วยผมหาสุภาพสตรีที่เป็นเจ้าของวิลล่า วิลเล-
คูลล่าหน่อย”

“ด้วยความยินดียิ่งครับ” ตำรวจตอบ เขาขึ้นมา
บนรถด้วย แล้วบอกว่า

“ขับไปที่วิลล่า วิลเลคูลล่าได้เลย!”

“ไม่มี เธอไม่อยู่ที่นั่น” ชายภูมิฐานกล่าว

“อยู่สิ อยู่ที่นี่แน่นอน” ตำรวจยืนยัน

ชายภูมิฐานรู้สึกมั่นใจมากขึ้นเมื่อมีตำรวจไปด้วย
เขาขับรถกลับไปยังบ้านหลังนั้นอีกตามที่ตำรวจบอก
เพราะอยากพูดกับเจ้าของบ้านมาก

“นั่นไง สุภาพสตรีที่ดูแลวิลล่า วิลเลคูลล่า”
ตำรวจพูดพลางชี้มือ

ชายภูมิฐานมองตาม เขาตบหน้าผากพร้อมกับ
ร้องครวญ เพราะตรงนั้นใคร่เพียงบ้านมีเด็กหญิง

ผมแดงยืนอยู่ เด็กร้ายกาจ --- ป๊อปี้ ถูงเท้ายาว ที่กำลังชูแขนเหยียดตรงแบกมัดัวหนึ่ง แอมบนไหล่ ยังมีลิงอีกตัว

“เฮ้ ทอมมี่ อันนิก้า” ป๊อปี้ตะโกน “เราไปขี่ม้า เล่นกันสักพักเถอะ ก่อนจะมีคนมาตรวจบ้านอีก”

“นั่น...นั่นหรือ เจ้าของบ้าน” ชายภูมิฐานส่งเสียง แหบแห้ง “เด็กตัวเล็ก ๆ นั้่นนะ”

“นั่นแหละ” ตำรวจว่า “เด็กหญิงตัวเล็ก ๆ ที่แข็งแรงที่สุดในโลก อาศัยอยู่ที่นั่นคนเดียว”

ม้าที่แบกเด็กสามคนอยู่บนหลังควบตรงมาที่รั้วบ้าน ป๊อปี้มองมาที่ชายภูมิฐานแล้วทักว่า

“ฟังนะ เมื่อสักครู่มากเลย ตอนที่เราเล่นทายอะไร เอย่กัน ฉันนี่ก็ออกอีกอันหนึ่ง เธอบอกชื่อว่าระหว่าง ม้าของฉันกับลิงของฉันต่างกันตรงไหน”

ชายภูมิฐานไม่อยู่ในอารมณ์ที่จะมาทายปริศนา แต่เขาเริ่มยอมรับในตัวป๊อปี้มากขึ้น จนไม่กล้าที่จะ ไม่ตอบ

“อะไรหรือที่ต่างกันระหว่างม้าของเธอกับลิงของเธอ ฉันไม่รู้จริงๆ”

“ใช่ ๆ มั่นยากนะ” ป๊อปี้พูด “แต่ฉันจะบอกใบ้ ให้นิดหน่อย ถ้าเธอดูพวกมันที่อยู่พร้อมกันได้ต้นไม้

ตัวไหนป็นขึ้นไปบนต้นไม้ ตัวนั้นก็ไม่ใช่มา”

ชายภูมิฐานเหยียบคันเร่งจนมีดน้ำรถออกไป
จากเมืองอย่างรวดเร็ว เขาจะไม่กลับมาอีก ไม่มีวัน
เข้ามาที่เมืองแห่งนี้อีกเลย

